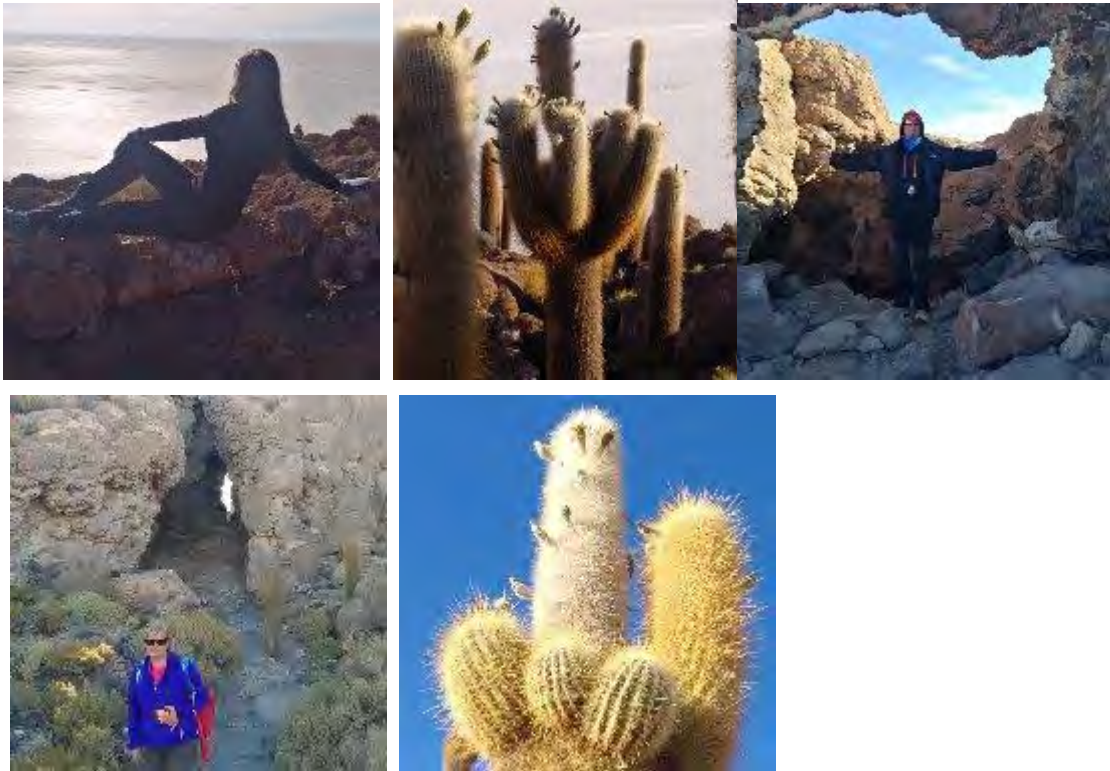

Опиянението обхвана всички и не ни пусна целия ден!!! Посрещнахме слънцето подобаващо и нашите водачи казаха, че ще отидем на острова, за да закусваме. Какъв остров бе??? А си имаше остров и то какъв!!! Докато водачите ни приготвят закуската, ние имахме привилегията да разгледаме острова – парче скала, показало се над солната повърхност и ... обрасло цялото в кактуси – от едва виждащи се от земята бодилчета до 4-5 метрови, че и повече бодливи гиганти.

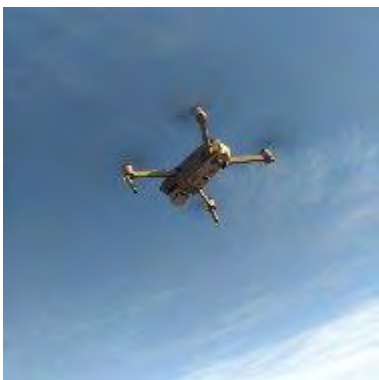

И да не забравяме – намираме се на около 4000 м и ходенето там не е разходка в парка в София. По баира поляка и с почивки. Някои от бодливковците даже бяха и цъфнали. Порадвахме им се, поснимахме и към закуската. Веселбата тепърва предстоеше.

Събрахме импровизираната софра и колите ни отведоха пак в средата на бялото нищо, НО вече беше станало към 11 часа и температурата беше съвсем друга. Хвърлихме доспехите и "малките деца" излязоха от кожата на възрастните. Бандата пощуря...снимки, комбинации, по гащи... насладата и забравата от това, че бяхме на това място беше пълна. За заминаване никой не говореше и не се сещаше. ВС!!!

Само за информация – всеки снимаше, но двама бяха извън всяка конкуренция – Петьо и Наташата. То бяха апарати, телефони, памети, компютри – базата данни е в тях и е забележителна. Тигърчето ни е организирано във фейс-група и там всеки си пуска шедеврите.

Трончето пак ни се зарадва от високо. Бръмчи си и си вика – я пък на тези какво им стана – преди малко си бяха нормални хора. То направи и една от най-запомнящите се снимки от пътуването ни.

Ето я – сега, който влиза в страницата на Alextrek може да я види веднага. Тя е и символ на връзката ни с България – водовъртежът на живота ни праща къде ли не, но ние се държим здраво за трибагеника!!!

За статистиката – дроновете са забранени в повечето от парковете на Чили, така че ако някой иска да ползва това достижение на техниката като отиде там – първо да се огледа, да почака и „ако не идва влак“ да пуска птичката. Много се карат и плашат с глоби!!!

Така я откарахме до късния след обед – все пак тряваше да тръгваме – имаме обяд в град Уюни, а искахме да спрем и на още две места.

Едното все още беше на територията на соленото езеро – първия хотел, направен от солни блокчета – сега вече се предлагаше само като музееен експонат. Оказало се, че проблемите с чистотата и тоалетните са нерешаеми в нищото – затвори ли го и – музей. Ей, не са се сетили да го гръмнат – колко по-лесно е щяло да бъде – ами музей. Спират хората, гледат, снимат се и оставят по някоя пара. Умнички бе – не като нас. Пред хотела вятърът развяваше знамената на 2-3 дузини държави, но нашето го нямаше. Ние си го извадихме и си го развяхме – така де – все пак има ли ни или не??? Има ни!!!

Видяхме и истинко доказателство, че се намирахме по маршрута на ралито Париж-Дакар – и за това харата си бяха направили паметник – да се помни – вижте го по-долу. И един такъв здравичък, та ако на някой му дойде в главата мисълта да го гръмне – да му е трудно!!! ВС!!!

Спряхме и на поредния пазар – стоките са както в Педрото – кога успяха да ги пренесат тези хора тук бе – много са чевръсти, и знаят по кой път ще минем!!! Почти всички дами вече се бяха обзавели с шалвари - местното производство – шареничко - във всички цветове на дъгата – червено, синьо, жълто и т.н. Маята свърши тази работа на това място, че и едно покривче с Боливийски шаренийки паркирахме в куфара. Да има!!!

Почти в края на лимита от време, който имахме за осъществяване на обяда стигнахме в град Уюни. Обяд като обяд – по боливийски, а нашите момчета отидоха да си видят семействата. Докато преживяхме поредното пиле с ориз се поразходихме и ето какво видяхме:

Е, революционни души са тези Южноамериканци!!! А в съседство с това творение на изкуството на две улици се беше проснал пазара им – може съвсем спокойно да го наречем женския пазар – ами само жени се мотаеха – продавачи, купувачи. Чували със селскостопански продукти, сапуни, дрехи – замижаваш и си в центъра на София. Рекохме да го заснемем, ама не ни дадоха – know-how – не може!!! Е, - щом не може – няма снимка и в пътеписа – но не съжалявайте!!!

А след това ни заведоха в „музея на старите локомотиви“. Има и такава аткарция – на нея попадат само тези, които вече са видели соленото езеро – иначе не може!!! Трябва с нещо да се уплътни времето на туристите – нали си плащат за три дни, и това са измислили. Нали ви казвам – ВС!!!

И сега : сега обратно към Чили- тази вечер трябва да стигнем до средата на нищото – вчера минахме оттам – имаше две къщи – едната била нашия хотел, в който имаме резервация – ама как звучи само, а??? Резервация в нищото- това само Тигърчето може да го направи !!!

Потъваме поляка в нищото в същата последователност , както предишния ден води Алфи, а отзад са неговите авери. Не съм сигурен, но те сигурно си нямат вътрешни GPS-и - като нашия човек. Има си ред тука!!! Хубавото все пак, е че няма да минем целия този ад от вчера в рамките на един ден. Днес половината и утре другата половина.

Спираме за погледнем Каньона на анакондата. Да, виещета се река там някъде под нас на около 200 м наистина приличаше на гиганска анаконда.

Спираме и при Лагуна Негра. Алфи ни води – каза 5 минути и сме там (не бяха 5 минутите, но какво от това), но не каза, че вятърът ще ни отвее и студът ще ни обрули ушите. Защото е вечер и притъмнява или наистина водите на езерото са черни – красотата е студена – като времето – на бегом се изнасяме към колите.